CHƯƠNG 2377

Mười bảy người

Gã mặc đạo bào đỏ rực nhìn Hạ Nhân một lát, rồi khẽ nhíu mày, nói: “Ngươi đây là… thần cách Đan đạo?”

“Từ khi nào thần cách Đan đạo lại mạnh đến vậy?”

Vừa rồi hắn còn tưởng Hạ Nhân gặp được cơ duyên có thuộc tính vừa hay khắc chế đối phương, nên mới có thể dễ dàng đánh bại con rối Thần Vương cảnh tầng bốn.

Nhưng xem ra không phải vậy!

Một con rối Đan đạo thì ngươi khắc chế cái quái gì chứ?

“Ờ…” Hạ Nhân sờ trán, nói: “Đúng vậy… thần cách của ta quả thực là Đan đạo!”

“Đạo hữu, thần cách của ngươi là thuộc tính Hỏa sao?”

Hắn nhìn thấy giữa trán đối phương quả thực là thần cách thuộc tính Hỏa.

“Không sai!” Nam tử đứng dậy, đi đến bên cạnh Hạ Nhân rồi ngồi xuống chiếc ghế ở bên trái hắn: “Xin chào đạo hữu… tại hạ đến từ Địa Hỏa thần vực của Vấn Đỉnh thần quốc, đạo hiệu là Xung Thiên, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?”

Hạ Nhân nói: “Xung Thiên à, tại hạ là Vương Đôn!”

“Đệch… Vương Đôn?” Đạo nhân Xung Thiên lại buột miệng chửi thề: “Không phải chứ… ngươi ngươi ngươi… ngươi chính là đệ tử Thần Đế Vương Đôn kia?”

“Người đã mang Chí Đạo Chung đi khỏi vùng Sụp Đạo Vẫn Hoàng đó?”

Chuyện ta có Hồng Mông Chí Đạo Chung đã truyền khắp Thần giới rồi sao?

Năm xưa lão tử mạo danh Vương Đôn, cuối cùng phần nhân quả này vẫn rơi lên đầu Hạ Nhân ta.

“Ngươi… ngươi thật sự là thần cách Đan đạo sao?” Xung Thiên có phần không dám tin, hỏi lại: “Thần cách Đan đạo chẳng phải chủ yếu dùng để luyện đan sao? Vì sao chiến lực cũng mạnh đến mức này?”

“Ngươi… ngươi không phải… đã gian lận đấy chứ?”

Trong mắt Xung Thiên ánh lên một tia khinh thường.

Theo hắn thấy, tám chín phần Hạ Nhân vượt qua được ba cửa ải này là nhờ thân phận đệ tử Đan Đế, từ đó được hưởng lợi.

Hạ Nhân lại xua tay, nói: “Ta gian lận thế nào?”

“Nếu đã gian lận thì có ý nghĩa gì?”

“Đến vòng đấu loại chẳng phải vẫn sẽ bị nghiền nát sao? Vậy còn ý nghĩa gì nữa?”

Xung Thiên nói: “Nhưng... thần cách Đan đạo của ngươi cũng quá vô lý rồi đấy?”

Hạ Nhân mỉm cười: “Đạo hữu Xung Thiên... chắc ngươi chưa từng thấy thế giới rộng lớn đến nhường nào rồi?”

“Thật ra trên đời này, bất kỳ đại đạo nào tu luyện đến cực hạn cũng có thể bộc phát sức phá hoại khổng lồ. Nếu không tin, đợi đến vòng đấu loại, khi hai chúng ta chạm trán, ta sẽ cho ngươi thấy!”

“Được!” Xung Thiên nói: “Ta cũng khá mong chờ, không biết tu sĩ Đan đạo các ngươi có thần thông gì!”

Hạ Nhân nói: “Thần thông thì có gì đáng nói, tất cả thần thông trên đời này chẳng qua đều là thần lực phối hợp với đạo pháp mà thôi!”

Sau đó, hai người không tiếp tục trao đổi nữa, mỗi người nhắm mắt suy ngẫm, làm việc của mình.

Hạ Nhân thì lấy Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh ra, vang lên tiếng đọc khe khẽ.

Dù sao vòng tuyển chọn đầu tiên này kéo dài tròn một trăm ngày!

Đến ngày thứ mười, lại có hai người gần như cùng lúc bước vào đại điện, là hai nữ tu.

Một người có thần cách thuộc tính Kim, người còn lại có thần cách thuộc tính Thủy.

Nửa tháng sau, càng ngày càng có nhiều người vượt qua ba tầng khảo nghiệm của Lạc Già Sơn, nhờ đó tiến vào đại điện.

Hạ Nhân nhìn thấy một kẻ giữa trán lóe lên thần cách Lôi điện.

Người này thân hình cao lớn, làn da trắng trẻo, dung mạo cũng khá tuấn tú.

Còn có phải tuyệt thế thiên tài Vạn Quân Hương của Vạn gia hay không thì không ai biết.

Hạ Nhân còn đặc biệt thi triển thần thông Động Hư Chân Mục để nhìn thử, hy vọng có thể nhìn thấu thần khiếu của đối phương.

Hắn đoán tám chín phần đối phương đã dùng thần thông hoặc công pháp ghê gớm nào đó để che giấu thần khiếu.

“Ngươi chính là Vương Đôn...” Kẻ có thần cách Lôi điện giữa trán đi thẳng đến trước mặt Hạ Nhân, chẳng chút khách sáo hỏi một câu.

Hạ Nhân gật đầu: “Không sai, là ta!”

“Tốt!” Đối phương đưa tay về phía hắn: “Tại hạ... đệ tử Vạn gia, Vạn Quân Hương!”

“Ha...” Nói đến đây, ánh mắt hắn quét quanh một lượt rồi nói: “Vốn dĩ còn có Bồ Trường Sinh đủ sức ngang tài ngang sức với ta, nào ngờ tên này lại chết một cách không rõ ràng. Bản tọa thật sự đã mất đi một đối thủ đáng tiếc!”

“Giờ trong đại điện này, chẳng còn ai đánh được nữa!”

Mọi người nghe Vạn Quân Hương nói vậy, ai nấy đều quay đầu trừng mắt giận dữ.

Nhưng cũng chỉ có thể ném về phía hắn những ánh mắt phẫn nộ mà thôi.

Vạn Quân Hương không nói sai. Với tư cách là tuyệt thế thiên tài sở hữu ba mươi ba thần khiếu, chiến lực của hắn quả thực vô song.

Dù lần này mọi người đều vượt qua ba cửa ải rồi bước vào đại điện, nhưng cách thức vượt qua lại không giống nhau.

Có người vượt qua được ba cửa ải là vì nơi này chỉ có ba cửa, thực lực của họ vừa đủ đến đó.

Có người thì phải dốc hết sức lực mới miễn cưỡng vượt qua được ba cửa ải này.

“Nhưng mọi người đều nói ngươi rất mạnh!” Vạn Quân Hương không phủ nhận Hạ Nhân. Hắn nhìn Hạ Nhân bằng ánh mắt tràn đầy mong đợi: “Hy vọng ngươi đừng yếu quá, có thể khơi dậy một chút chiến ý của ta!”

Hạ Nhân gật đầu, hờ hững nói: “Sẽ được thôi!”

“Đạo hữu Vạn, mời ngồi. Theo lý mà nói, ta còn phải gọi ngươi một tiếng sư huynh!”

“Ừ!” Vạn Quân Hương nói: “Mấy lễ nghi sáo rỗng này không quan trọng!”

Nói xong, Vạn Quân Hương cũng tìm một chỗ ngồi xếp bằng.

Hắn đến muộn, ghế trong đại điện đã bị người khác ngồi kín từ lâu. Gã này cũng không cưỡng ép đuổi người khác đi, chỉ phất tay ném ra một chiếc bồ đoàn rồi tự tìm một góc ngồi xuống.

Chẳng mấy chốc, một trăm ngày đã trôi qua!

Cuối cùng, trong đại điện chỉ còn lại vỏn vẹn mười bảy người.

Hạ Nhân không hề bất ngờ trước kết quả này.

Vấn Đỉnh thần quốc tuy rộng lớn, nhưng người có thể vượt cấp chiến đấu lại rất ít, còn người có thể đánh bại con rối Thần Vương cảnh tầng bốn thì càng hiếm hoi hơn nữa.

Trong mười bảy người này, có khoảng bốn, năm người mà Hạ Nhân không nhìn thấu tình hình thần khiếu. Còn những người có thần khiếu bị hắn dò xét được, số lượng thần khiếu về cơ bản đều trên ba mươi.

Chỉ có đạo nhân Xung Thiên là ba mươi hai thần khiếu.

Tuy Hạ Nhân không nhìn thấu thần khiếu của Vạn Quân Hương, nhưng cả Thánh Đan thành đều biết tên này có ba mươi ba thần khiếu, mang tư chất phong hào Thần Đế.

Sau khi vòng tuyển chọn Lạc Già Sơn kết thúc, hư không trong đại điện khẽ rung động!

Thân ảnh nữ Thần Đế Vạn Kỳ Liễu của Vạn gia hiện ra.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, chắp tay hành lễ: “Bái kiến Thần Đế bệ hạ!”

“Ừm…” Ánh mắt Vạn Kỳ Liễu quét qua đại điện, nói: “Không tệ, tổng cộng mười bảy người!”

Cuối cùng, ánh mắt nàng lại dừng trên người Hạ Nhân một lát, nhưng cũng không biểu lộ điều gì đặc biệt: “Rất tốt… vòng đầu tiên chỉ có mười bảy người tiến vào đại điện, gần như đúng với dự đoán của bản cung!”

“Bởi vì lần này chỉ có một suất giành được tư cách cuối cùng vào bí cảnh Kim Ấn, nên trong số mười bảy người các ngươi, cuối cùng chỉ có một người có thể chiến thắng!”

“Vòng thứ hai, vòng đấu loại, chính là để quyết định người mạnh nhất này!”

CHƯƠNG 2378

Một Quyền Đánh Bại

“Bản cung có một tiểu thế giới!”

Vạn Kỳ Liễu giơ tay trái lên, trong lòng bàn tay đặt một viên châu trắng phát sáng: “Phẩm cấp của tiểu thế giới này là thất phẩm, có thể chịu đựng công kích bằng sức mạnh Thần Hoàng cảnh, vậy nên các ngươi giao đấu bên trong hoàn toàn không thành vấn đề!”

“So tài tiếp theo cũng rất đơn giản!”

“Chính là các ngươi tiến vào đó, thủ lôi!”

“Một người tiến vào, bất kỳ ai khác cũng có thể khiêu chiến!”

“Có điều... phải nhớ kỹ, mỗi người chỉ có một cơ hội!”

“Mỗi người chỉ có một lần khiêu chiến!”

“Chỉ cần thất bại một lần, sẽ vĩnh viễn mất tư cách!”

“Người chiến thắng cuối cùng sẽ là người đại diện cho chúng ta tiến vào Bí Cảnh Kim Ấn của Thần Quốc!”

“Bản cung nói như vậy, các ngươi đều hiểu chứ?”

Mọi người chắp tay: “Đã hiểu!”

“Tốt!” Vạn Kỳ Liễu nói: “Đi thôi… theo ta!”

“Nơi này không phải địa điểm so tài. Đến lúc thi đấu còn cần hai vị phụ thần khác làm chứng!”

Lời vừa dứt, đã có người giơ tay: “Thần Đế bệ hạ!”

Vạn Kỳ Liễu hỏi: “Có chuyện gì, cứ nói đi!”

Nữ tử nói: “Vãn bối là tu sĩ sinh trưởng tại Thánh Đan Thành, lần này đến tham gia tuyển chọn không phải để đi Bí Cảnh Kim Ấn, chỉ là muốn chứng minh bản thân. Ta biết mình không phải đối thủ của đạo hữu Vạn Quân Hương, nên xin từ bỏ!”

Nói xong, nàng còn cười khổ lắc đầu.

Đều là người cùng một nơi, tu vi cũng tương đương, thực lực của nhau thế nào mọi người đều biết rõ.

Chỉ trong chớp mắt, đã có năm người từ bỏ.

Năm người này đều là tu sĩ của Thánh Đan Thành. Bọn họ biết rõ sức chiến đấu của Vạn Quân Hương, tự biết không địch nổi, đương nhiên không cần thi đấu nữa.

“Được rồi!” Vạn Kỳ Liễu nhìn mười hai người còn lại rồi hỏi: “Còn ai muốn từ bỏ không?”

Trong số những người còn lại, ngoài Hạ Nhân và Vạn Quân Hương là người của Thánh Đan Thành, những người khác đều đến từ bên ngoài Thánh Đan Thành.

Những người này chưa từng nghe danh Vạn Quân Hương, đương nhiên cũng không biết sợ.

Dĩ nhiên, tất cả bọn họ đều là thiên kiêu. Cho dù tình cờ từng nghe danh Vạn Quân Hương, lúc này họ vẫn nóng lòng muốn thử: Biết đâu ta còn lợi hại hơn nàng thì sao?

“Được...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Mười hai người các ngươi, theo ta!”

Thần Đế phất tay, thi triển sức mạnh pháp tắc tối cao vô thượng.

Ngay sau đó, mười hai người bị nàng trực tiếp đưa khỏi đại điện, tiến vào một không gian không ai biết đến.

Trong không gian này, ngoài Vạn Kỳ Liễu còn có thêm hai vị phụ thần.

“Bái kiến Thần Đế đại nhân...” Mọi người lại hành lễ.

“Được rồi!” Vạn Kỳ Liễu vung tay, mở ra tiểu thế giới trong lòng bàn tay rồi nói: “Bây giờ có thể so tài... ai vào trước cũng được!”

“Nếu phải liên tục đánh hai trận, giữa chừng có thể chọn nghỉ nửa canh giờ để khôi phục trạng thái!”

Nói xong, Vạn Kỳ Liễu lại phất tay.

Mọi người đâu phải kẻ ngốc, ai vào trước người đó chịu thiệt.

Chắc chắn đứng bên ngoài quan sát sẽ tốt hơn. Không chỉ có thể sớm nắm rõ nội tình và lối đánh của đối phương, mà còn có thể bình tĩnh suy nghĩ chiến thuật ứng phó.

Thấy mọi người không ai đi vào, một vị nam phụ thần nói: “Tiểu hữu Vạn, hay là ngươi vào trước?”

Vạn Quân Hương lắc đầu: “Không cần, vãn bối chờ thêm lát nữa rồi vào!”

Hạ Nhân lại bước một bước, cả người tiến vào tiểu thế giới.

Sao hắn có thể không biết người khác đang nghĩ gì?

Đánh nhau mà còn lề mề như vậy, thật chẳng có gì thú vị.

Nhưng chuyện khiến Hạ Nhân trợn mắt há mồm đã xảy ra. Sau khi hắn tiến vào tiểu thế giới, vậy mà vẫn chẳng có ai đi vào!

“Các ngươi... mau lên đi chứ!” Một nam Thần Đế không nhịn được phải lên tiếng thúc giục.

“Thôi được rồi... các ngươi không lên thì ta lên...” Đạo Nhân Xung Thiên, người trước đó là kẻ đầu tiên vượt qua ba cửa, bước ra. Hắn vừa chửi rủa vừa nói: “Chỉ là kẻ có hai mươi tám thần khiếu, các ngươi sợ cái quái gì chứ!”

Hắn bước một bước, tiến vào tiểu thế giới.

Phẩm cấp của tiểu thế giới do Thần Đế Vạn Kỳ Liễu tạo ra không thấp. Bên trong có đủ núi non sông ngòi, dù thần niệm của hai người cùng lúc mở rộng cũng không thể dò xét toàn bộ ranh giới tiểu thế giới.

“Để ta xem thử, một tên luyện đan như ngươi thì có sức chiến đấu nghịch thiên đến mức nào!”

“Nào... đỡ một quyền của lão tử trước đi!”

Đòn đầu tiên của Đạo Nhân Xung Thiên chỉ là thăm dò. Hắn tung một quyền về phía Hạ Nhân, không hề sử dụng bất kỳ thần thông nào.

Rõ ràng, đòn đầu tiên này chỉ nhằm thăm dò thực lực.

Bởi đối thủ là tuyệt thế thiên kiêu có ba mươi hai thần khiếu, Hạ Nhân đương nhiên không dám khinh suất, vừa ra quyền đã dùng năm phần sức mạnh!

Sức mạnh Hạ Nhân đánh ra chỉ dựa vào tu vi Vu Vương cảnh thì không thể vượt cấp chém giết.

Ví dụ như hiện giờ, thân thể luyện thể của hắn xem như ở tầng một Vu Vương cảnh. Dù dốc toàn lực tung một quyền, hắn cũng không thể chém giết cường giả Thần Hoàng cảnh.

Nhiều nhất, nó chỉ tương đương khoảng năm phần sức mạnh của tầng một Thần Hoàng cảnh.

Có điều, dùng một quyền này đánh cường giả Thần Vương cảnh tầng mười hai thì vẫn hoàn toàn không thành vấn đề.

Dĩ nhiên, trên đây chỉ nói đến Thần Vương bình thường.

Mà Đạo Nhân Xung Thiên rõ ràng không phải tu sĩ bình thường, nhưng hắn cũng chưa đạt đến Thần Vương cảnh.

Theo tính toán của Hạ Nhân, chỉ cần dùng năm phần sức mạnh là đủ nghiền ép đối phương.

Giữa hư không, hai nắm đấm hung hăng va vào nhau.

Nắm đấm của Hạ Nhân chỉ lớn khoảng một trượng.

Còn nắm đấm của Đạo Nhân Xung Thiên là hư ảnh được ngưng tụ từ đạo pháp và thần lực. Tuy không phải thần thông, nhưng nó vẫn lớn đến trăm trượng.

Đặt cạnh nhau, Hạ Nhân chẳng khác nào một con kiến.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, con kiến nhỏ bé ấy lại bùng nổ sức mạnh không gì sánh nổi.

Một quyền kết thúc, Hạ Nhân đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích, còn Đạo Nhân Xung Thiên thì bị hắn đánh bay ngàn dặm, nặng nề rơi xuống đất.

Khi rơi xuống, sức mạnh khổng lồ trên người hắn truyền xuống mặt đất. Năng lượng cuồn cuộn dồn từ trước ra sau, sáu ngọn núi lập tức sụp đổ, khói bụi hóa thành đám mây hình nấm vút thẳng lên trời.

“Khụ khụ khụ khụ... phụt...” Đạo Nhân Xung Thiên bò ra khỏi lòng đất, phun mạnh mấy ngụm máu. Hắn có phần kiêng dè nhìn Hạ Nhân rồi nói: “Lợi hại, lợi hại...”

“Đòn vừa rồi, đạo hữu vẫn chưa dùng toàn lực sao?”

Hạ Nhân mỉm cười, không trả lời: “Ngươi có thể thử lại lần nữa!”

“Không thử nữa!” Cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu là biết đối thủ có dốc toàn lực hay không.

Đạo Nhân Xung Thiên lắc đầu, trực tiếp rời khỏi tiểu thế giới.

“Vương Đôn chiến thắng...” Giọng nói trong trẻo của Vạn Kỳ Liễu vang lên: “Tiếp theo, ai khiêu chiến?”

Vị Thần Đế bên cạnh lên tiếng: “Đạo hữu Vạn khoan đã, theo quy tắc, Vương Đôn phải có nửa canh giờ nghỉ ngơi điều chỉnh!”

Vạn Kỳ Liễu mỉm cười nói: “Bản đế lại quên mất chuyện này. Vương Đôn, ngươi có cần điều chỉnh không?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Đa tạ Thần Đế bệ hạ quan tâm, ta không cần nghỉ ngơi điều chỉnh!”

CHƯƠNG 2379

Một Quyền Một Người

Uy lực của cú đấm vừa rồi không tính là quá mạnh, hơn nữa phần lớn đều sử dụng sức mạnh khí huyết, đối với Hạ Nhân mà nói, gần như chẳng tiêu hao bao nhiêu!

“Đạo hữu này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ta thấy ngươi cũng là tuyệt thế thiên tài có ba mươi hai thần khiếu, sao lại bị hắn đấm một quyền đánh văng ra ngoài?”

“Đúng đó... Hắn chẳng qua chỉ là một tên rác rưởi có hai mươi tám thần khiếu, lại còn mang thần cách đan đạo!”

“Hạng người này thì có sức chiến đấu gì chứ!”

Thiên Xung đạo nhân vừa bước ra khỏi tiểu thế giới đã bị một đám người vây quanh hỏi han.

Ngay cả Vạn Quân Hương vốn luôn kiêu ngạo cũng không nhịn được mà đến hỏi hai câu.

“Haiz...” Xung Thiên đạo nhân lắc đầu, nói: “Chuyện này ta cũng không nói rõ được... chỉ có thể nói là ta sơ suất thôi!”

“Ha ha ha... Hình như hắn sử dụng sức mạnh khí huyết!”

“Các vị đạo hữu, nếu không thì các ngươi cũng có thể vào thử xem!”

Xung Thiên đạo nhân cố ý không nói ra sự thật, sau đó phất tay rồi ngồi phịch xuống hư không bên cạnh.

“Để ta...” Một nữ tử mặc đạo bào màu vàng nhạt bước ra, nói: “Bổn cung cũng muốn xem thử tên nhóc có hai mươi tám thần khiếu này rốt cuộc có gì khác thường!”

Nàng khẽ vận sức dưới chân, cả người hóa thành một vệt sáng, bay vào không gian của tiểu thế giới.

Hạ Nhân lập tức vào thế sẵn sàng nghênh chiến.

“Xin hỏi đạo hữu tôn tính đại danh!” Nữ tử chắp tay với Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Tại hạ là Vương Đôn, đệ tử của Đan Đạo Chính Thần Đạo Chủ!”

“Hừ...” Nữ nhân cười khẽ, nói: “Hóa ra là đệ tử của Đạo Chủ, nhưng ta sẽ không vì thân phận này của ngươi mà nhường nhịn đâu!”

Hạ Nhân khoát tay: “Không cần... cứ tấn công đi!”

Nữ nhân cũng chẳng khách sáo, trực tiếp bổ một kiếm tới.

Đương nhiên, đó không phải kiếm thật, bởi nơi này cấm sử dụng bất kỳ thần binh nào.

Một kiếm của nữ tử này được xem như một đạo thần thông.

Khí tức kim thuộc tính nặng nề bao phủ thiên cơ, vô số tia kiếm quang vụn vặt ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng, chém thẳng về phía Hạ Nhân.

Ảo ảnh cự kiếm này lớn tới ngàn trượng, trông như không gì không phá nổi, kiên cố không thể lay chuyển.

Hơn nữa, chỉ một đòn đã phong tỏa hư không!

Hạ Nhân lại ung dung giơ tay lên. Hắn ước lượng sơ qua uy lực công kích của nữ tử, sau đó cũng đấm ra một quyền.

Không sử dụng bất kỳ thần thông nào, chỉ là một cú đấm bình thường đến không thể bình thường hơn.

Cú đấm này lấy sức mạnh khí huyết làm chính, cuốn theo một chút thần lực và sức mạnh pháp tắc.

Hoàn toàn giống hệt lúc đối đầu với Thiên Xung đạo nhân vừa rồi!

Một nắm đấm màu tím lớn chừng hơn một trượng ngưng tụ thành hình, trên đó những đường vân màu vàng lượn quanh lấp lánh. Nó bất ngờ lao vút lên trời như một quả đạn pháo, đi sau mà đến trước, nện mạnh vào kiếm quang.

Nắm đấm vẫn nguyên vẹn tiếp tục lao thẳng về phía nữ nhân, tốc độ nhanh đến mức không gì sánh nổi.

Nữ nhân muốn thi triển thần thông lần nữa thì đã không còn kịp.

Nàng khẽ vận sức dưới chân, định bỏ chạy, đáng tiếc hư không xung quanh đã bị khóa chặt.

Đó không phải do Hạ Nhân cố ý phong tỏa, mà là khi đòn đánh này giáng xuống, bản thân nó đã mang theo hiệu quả khóa không gian, gây nhiễu hư không.

Nắm đấm khổng lồ nện chắc nịch vào người nữ nhân.

Nữ nhân dù có bảo y hộ thể, lại là tuyệt đại thiên kiêu, vẫn bị đánh bay ngược hàng trăm dặm.

Nhưng may mà nàng có bảo y hộ thể, cuối cùng không bị thương như Thiên Xung đạo nhân.

Có điều, việc này đã vi phạm quy tắc tỷ thí.

“Chuyện này...” Vạn Kỳ Liễu nheo mắt, nói: “Tiểu hữu này, trên người ngươi vậy mà lại mặc bảo y phòng ngự?”

“Đúng vậy!” Nữ nhân nói: “Tiền bối, bảo y này là do trưởng lão trong gia tộc tặng, tiểu nữ đã thề rồi, không dám cởi xuống!”

“Đi đi!” Vạn Kỳ Liễu cũng không truy cứu, chỉ phất tay nói: “Còn ai muốn lên nữa?”

Nàng lại nhìn Hạ Nhân: “Vương Đôn, ngươi cần nghỉ ngơi không?”

Hạ Nhân lắc đầu: “Đa tạ sư thúc quan tâm, đệ tử không cần!”

“Được...” Vạn Kỳ Liễu nói: “Người tiếp theo...”

Nhưng lần này mọi người lại do dự!

Ai nấy đều không muốn bước lên.

Dù sao Hạ Nhân đã dùng hai quyền đánh bay hai người, cảnh tượng này thực sự quá chấn động.

Ban đầu chúng ta còn định xem ngươi có thủ đoạn gì, sau khi biết rõ át chủ bài của ngươi thì sẽ có cách đối phó.

Hay lắm... Ngươi con mẹ nó chỉ biết dùng một quyền thôi à?

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, chẳng ai muốn lên!

Vạn Kỳ Liễu nói: “Được... nếu các ngươi đều không muốn bước lên, vậy ta sẽ đích thân chỉ tên...”

“Người thứ ba ra sân, Quảng Long đạo nhân... ngươi vào đi...”

Không ngoài dự đoán, sau khi Quảng Long đạo nhân tiến vào, cũng bị Hạ Nhân dùng một quyền đánh bay ra ngoài!

“Người thứ tư... Tử Xuyên thần nữ...”

Mỹ nhân mặc đạo bào màu lam kêu thảm một tiếng, cũng bị Hạ Nhân đánh bay ra ngoài.

Người thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám...

Không có bất kỳ ngoại lệ nào, chỉ cần bước vào tiểu thế giới thì không ai có thể chịu nổi quyền thứ hai của Hạ Nhân.

Đương nhiên, mọi người cũng đều nể mặt Hạ Nhân.

Biết mình không đánh lại, chịu một quyền xong liền rời đi.

Nếu thật sự liều mạng chiến đấu thì chống đỡ hai quyền cũng không phải vấn đề.

Sắc mặt Vạn Quân Hương ở bên cạnh càng lúc càng đen, dần dần trong lòng hắn cũng đã có phán đoán: Tên Hạ Nhân này mạnh thật, một quyền đánh bay một người, xem ra hơn phân nửa lão tử không phải đối thủ của hắn rồi!

Rất nhanh, mười người đầu tiên đều bị Hạ Nhân đánh bay ra ngoài, tại hiện trường chỉ còn lại một mình Vạn Quân Hương.

“Vạn Quân Hương, đến lượt ngươi rồi!” Vạn Kỳ Liễu cố ý để đệ tử mà mình xem trọng ra sân cuối cùng, đáng tiếc bây giờ xem ra cũng chẳng có tác dụng gì.

Vạn Quân Hương gật đầu, sau đó bước vào tiểu thế giới!

“Vương Đôn... ngươi rất mạnh!” Trên mặt Vạn Quân Hương đã không còn vẻ kiêu ngạo trước đó. Hắn đứng trong hư không, ngược lại có chút luống cuống: “Ờm... có lẽ ta đánh không lại ngươi!”

Vạn Kỳ Liễu ở bên ngoài tức giận đến mức mặt mày tối sầm: Còn chưa đánh mà khí thế và sự tự tin đã mất sạch rồi sao?

“Được!” Hạ Nhân nói: “Ngươi có thể đầu hàng!”

Vạn Quân Hương đầy vẻ không phục, nói: “Không không không... đầu hàng thì ngươi đừng hòng... Nhưng muốn dùng một quyền đánh bại ta thì ngươi cứ nằm mơ đi!”

“Ta không phải loại gà yếu đó!”

“Ta cảm thấy ít nhất mình có thể chống đỡ mười chiêu dưới tay ngươi mà không bại!”

“Ồ?” Hạ Nhân hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy vẻ nghiêm túc: “Ngươi mạnh hơn bọn họ rất nhiều!”

Vạn Quân Hương nói: “Đương nhiên...”

“Được!” Trong lòng Hạ Nhân cũng lập tức đề cao cảnh giác lên gấp mười hai phần.

“Thiên Địa Trường Lôi...” Vạn Quân Hương hét lớn một tiếng, hai tay vươn thẳng về phía Hạ Nhân.

Lôi điện thần lực vô tận trong cơ thể hắn lập tức ngưng tụ, phối hợp với sự lĩnh ngộ và điều khiển đạo pháp quy tắc. Trong chớp mắt, hai đạo lôi hồ bạc khổng lồ đã bị hắn nắm trong tay.

Hai đạo ngân lôi xuyên trời thấu đất, lóe lên ánh sáng chói mắt.

Bởi ánh sáng quá mức chói lòa, thiên địa xung quanh trong khoảnh khắc này dường như đều tối sầm xuống.

Hai con rồng điện lao tới cắn xé Hạ Nhân.

Hạ Nhân không dám chần chừ, lập tức đấm ra một quyền.

Điểm khác biệt là lần này hắn đã sử dụng thần thông.